

ОСНОВНІ КОНСТРУКЦІЇ САМОРОБНИХ ВИБУХОВИХ ПРИСТРОЇВ, ЯКІ ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ПРОТИВНИКОМ ПІД ЧАС РОСІЙСЬКОГО ВТОРГНЕННЯ В УКРАЇНУ

Шеремета О.Р., Кирильчук В.Ю., Бричинський О.В.

*Національна академія сухопутних війська
імені гетьмана Петра Сагайдачного, м. Львів*

Противник під час широкомасштабного вторгнення почав активно застосовувати один з найкривавіших видів зброї – саморобні вибухові пристрої. Застосування даного виду зброї відноситься до терористичних актів та заборонено більшістю міжнародних нормативно-правових актів ведення війни. Але даний факт ніяк не впливає на обмеження його застосування окупаційними військами росії.

Саморобні вибухові пристрої – це вибухові пристрої, які виготовлені власноручно, і як правило основними її елементами виготовляються з елементів повсякденної діяльності, або залишків штатних боєприпасів, що у свою чергу дозволяє надійно маскувати їх під навколишні об'єкти та наносити ураження більшій кількості людей, або техніці.

Різноманітність конструкцій саморобних вибухових пристроїв дуже обширне та обмежене лише людською уявою. Але для влаштування пасток з даним видом зброї потребує все одно мінімальні знання щодо порядку застосування боєприпасів, вибухових речовин та засобів підривання. Тому як правило влаштовують дані пастки в переважній більшості фахівці інженерних військ противника, або військовослужбовці, які пройшли мінімальне навчання в цьому напрямку. Масовість застосування даного типу зброї у свою чергу свідчить про їх легалізацію вищого керівництва та пропаганду їх застосування, як наприклад так званій «Ісламській державі»

Провівши аналіз застосування противником саморобних вибухових пристроїв можна класифікувати їх за типом датчику цілі, який приводить їх до дії. В переважній більшості застосовувались пристрої з натяжним датчиком цілі по типу «розтяжка», уражаючим елементом в переважній більшості виступають готові бойові частини різних боєприпасів (різні типи гранат та артилерійських боєприпасів). Ініціюючим пристроєм виступали самі засоби підривання на боєприпасах (УЗРГМ), або доопрацювання боєприпасів оснащенням їх підричників серії МУВ. Також були виявлені певні типи електричних замикачів до вибухових пристроїв, але масового характеру вони не мали у зв'язку з ненадійністю спрацювання та великою кількістю часу для встановлення, що у свою чергу не вигідно під час відходу із позицій чи об'єктів.

Також основним моментом проведенням аналізу застосування саморобних вибухових пристроїв є вивчення місця їх встановлення. Але тут великих особливостей не виявлено Основним місця встановлення були основні шляхи руху підрозділів, позиції, житлові будівлі та об'єкти інфраструктури.